

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

VERONIKA

VÁLKOVÁ

MEZOPOTÁMIE

VE SLUŽBÁCH VELEKNĚŽKY

ILUSTRACE

PETR KOPL

bambóok

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAÚJMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČEKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDILI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠÍ CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNĚ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VŽDYCKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATEMATIKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ JE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELIKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBÝVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

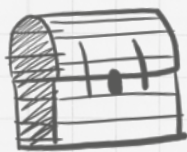
VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMĚM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BRÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRÁVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA

DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍDU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlas
Historický

.....

..

.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKoustEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNĚ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI. OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VYZKUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VĚDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VĚDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM NĚPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. VEDU SI PŘEHLEDNOU TABULKU A PÍŠU SI DO NÍ, KTERÁ MAPA MĚ KAM PŘENESLA, ALE JEŠTĚ JSEM Z NÍ NIC NEVYKOUKALA. POŘÁDNĚ MĚ TO ŠTVE. NA DRUHOU STRANU JSEM VĚDYCKY ZVĚDAVÁ, KDE SE OCITNU. JE TO JAKO ROZBALOVAT DÁRKY POD VÁNOČNÍM STROMEČKEM KDYŽ – ČLOVĚK PŘEDEM NEVÍ, CO V NICH JE, JE TO DALEKO VĚTŠÍ ZÁBAVA.

JO A JEŠTĚ JEDNA VĚC.

JÁ SI FAKT MYSLÍM, ŽE SE MNOU BARČA DO TĚ MINULOSTI CESTUJE. AKORÁT ŽE TAM JE VĚDYCKY JAKO ČLOVĚK. A VODÍ MĚ ZPÁTKY DO NAŠICH ČASŮ. STRAŠNĚ MOC CHCI ZJISTIT, KDO TA KOČKA VE SKUTEČNOSTI JE...

TAKY MÁM PODEZŘENÍ, ŽE KOČKA BARČA MÁ S ATLASEM NĚCO SPOLEČNÉHO. JENOM NEVÍM, CO...

Kapitola 1

Bára se courala ze školy a otráveně se pročvachtávala loužemi, které za dopoledne napršely, k domovu. Mohla se čvachtat, protože si ráno vzala svoje naprosto boží gumáky se vzorem skotského *tartanu*, což je kostkovaná látka, ze které si Skoti šijí *kilty*. Ne sukně. Kilty. Protože sukně jsou pro ženské, to by na sebe žádný Skot nevzal.

Původně měl být dnes ve škole halloween, ale nakonec ho paní ředitelka přesunula na čtvrtek po podzimních prázdninách s odůvodněním, že ty dva dny po prázdninách se stejně s dětmi nic dělat nedá, protože než si zvyknou, že jsou ve škole, tak už je víkend.

Bára nebyla otrávená z toho, že se halloween přesunul. To jí bylo vcelku jedno. Měla připravenou krásnou masku gejši a užije si jí stejně bezvadně i příští čtvrtek. Jenže tyhleto podzimní prázdniny měly stát za starou belu.

Tatínkovi totiž do nich přišla služební cesta do Manchesteru. Vyrážel v pondělí a hned v úterý tam měl důležité jednání, i když na úterý připadal státní svátek – jenže český státní svátek. Ve Velké Británii vznik samostatného Československa neslavili. Kdyby nebyl tatínek na služebce, jeli by za babi jizerskou. Ale maminka nerada řídila takovou dálku sama, takže se nepojede.

Báře se aspoň podařilo přemluvit rodiče, že si může pozvat na návštěvu Terezku. Naposledy se viděly asi před měsícem. Původní sliby, že se s Terezkou bude vídat třeba každý týden, protože Báru budou rodiče do Prahy stejně vozit na kroužky, zůstaly jen sliby, protože buď maminka neměla čas se v Praze tak dlouho zdržet, nebo musely jít někam něco shánět, nebo byla Terezka nemocná, nebo prostě *něco*. O to šťastnější Bára byla, když rodiče na Terežčinu návštěvu kývli.

Jenže Terčini rodiče se rozhodli unést Terezku na prodloužený víkend do Vídně. Zajdou si na sachra, podívají se do Hofburgu a do Schönbrunnu a na drezúru koní v jezdecké škole. Takže zatímco si Terezka bude užívat, a dokonce si bude užívat v Schönbrunnu, kam by se Bára taky strašně ráda podívala, aby zavzpomínala na svoje přátele z roku 1755, tedy zatímco si bude Terezka užívat ve Vídni, Bára se bude doma kousat nudou a pojedou se s maminkou podívat do Prahy do nákupáku na Chodově. Pizza, kino, krámy. Prostě vzrůšo.

„Mami, a co jet do Vídně taky?“ navrhla Bára mamince, když seděly u poobědového kakaa a poobědové kávy.

„Kdy myslíš, beruško?“ zeptala se maminka.

„No jako tedka přes podzimky.“

„Tatínek je pryč.“

„Já vím, já myslela jako my dvě.“

„Baruško, víš, že nejedeme do Jizerek proto, že nerada řídím tak daleko. A zkus si tipnout, co je dál: Vídeň, nebo Jizerky?“

„Ale do Vídně jezdí takové ty žluté autobusy s kávou a čokoládou,“ řekla Bára. „Uhlířovi jedou přesně takovým autobusem.“

„Podívej, jak je venku hnusně,“ řekla maminka, jako by to byl ten nejpádňější důvod, proč nejet do Vídně. „A taky je to moc narychlo.“

To byla pravda. Zařizovat v pátek večer odjezd na prodloužený víkend, to je trochu kách.

„Škoda že ti to Terezka nedala vědět dřív,“ řekla maminka. „Mohli bychom jet všichni, byla by to legrace, kdybyste si s Terezkou daly sraz ve Vídni.“

„To jo,“ zasnila se při té představě Bára a zapřemýšlela, jestli by Terezce prozradila, za jakých okolností už Schönbrunn navštívila.

„Vůbec by mě nenapadlo, že by tě těšilo jet do Vídně,“ přiznala se maminka. Zařekla se, že dnes a zítra nebude překládat, aby se z toho nezbláznila, a tu chvilku s voňavou kávou si opravdu vychutnávala.

„Já bych cestovala jak vzteklá,“ přiznala se Bára. „Mě by třeba hrozně bavilo jet do Egypta. Nebo do Japonska. Nepoletíme do Japonska?“

Maminka se zasmála.

„To bychom museli prodat půlku baráku, abychom na to měli.“

„Tak – tak do Paříže!“ navrhla Bára. Protože v Paříži se seznámila s Karlem IV.

„Paříž by šla,“ kývla maminka. „Je sice dál než Vídeň, ale prodloužený víkend se tam dá taky zařídit.“

„Nebo Florencie!“ Tam se navyváděli s Lionardem skopičín! To rogallo jak stavěli! A jaký se pak stal z Lionarda slavný malíř... To je zajímavé, že dneska už nikdo neví, že se mu říkalo Lionardo. Všude je Leonardo da Vinci.

„A tu bych taky ráda viděla,“ souhlasila maminka. „Miluju renesanci.“

„Tak tam někdy pojedeme!“ začala Bára kout železo, dokud bylo žhavé.

„Florencie je ale docela drahá. Kdybychom letěli na prodloužený víkend do Florencie, už bychom neměli v létě na dovolenou.“

„A co kdyby,“ napadlo Báru, „co kdybychom jeli do té Florencie na prázdniny? A kdyby táta řídil, tak bychom mohli ještě i do Říma a do Pompejí. Já chci do Pompejí. V televizi říkali, že Vesuv zase vybuchne, tak já je chci vidět, dokud nejsou zase zasypané!“

„Jako že bychom si udělali soukromý poznávací zájezd po Itálii?“

„Ano, ano, ano!“ poskakovala Bára nadšeně na židli.

„Nevylíj to kakao,“ krotila ji maminka.

„Mamííí, já chci poznávací soukromý italský zájezd!“ škemrala Bára.

„To musí říct tatínek, jestli by se mu chtělo, protože on by to skoro všechno odřídil,“ odmítla sama rozhodnout maminka.

„Tak já se ho večer zeptám.“

„Zkus to,“ řekla maminka.

„Netoužím po ničem jiném než o dovolené šoférovat patnáct set kilometrů do Pompejí a dalších patnáct set zase zpátky,“ ujistil Báru tatínek.

„S přestávkami!“ smlouvala Bára.

„Kdyby to měly být přestávky tak dlouhé, abych se při nich opravdu zrekreoval, museli bychom do té Itálie jet tak na dva měsíce.“

„To by bylo super!“

„Osoba tvého věku už by měla být schopna rozlišit ironii a nadsázku,“ zavrčel tatínek, který nebyl nejlépe naložený. Kolega, který s ním měl jet na služební cestu a se kterým už tvořili sehranou dvojici, si totiž zlomil kotník, a tatínek vyfasoval do páru mladého, nezkušeného, ale ambiciózního kolegu z vedení, o kterém se – samozřejmě když nebyl v doslechu – mluvilo jako o *kindrmenedžmentu*. Když se Bára zeptala, co to je, řekl tatínek, že *Kinder* je německy dítě, a co je to *management*, že ví sama a ať si to přeloží. Bára si tipla, že by to mohlo být řízení dětí, ale tatínek prohlásil, že je to právě naopak, to že si děti hrají na to, že řídí firmu. Bára tomu moc nerozuměla, protože nepředpokládala, že by ve vedení jakékoli firmy mohly být děti, ale maminka se tomu strašně smála.

Usoudila, že asi do Itálie nepojedou.

Víkend propršel a Bára ho strávila s knížkami. Už déle než dva týdny nebyla v minulosti. Ne že by ji cestování časem přestalo bavit. Nechala atlas odpočívat s ohledem na Barču, která se z poslední výpravy k mamutům vrátila s poraněnou tlapkou. Podle veterináře se našťestí pacička dobře hojila, jen to stálo hrůzu peněz, protože musel Barču operovat a taky chodili na kontroly. V podstatě si za peníze ušetřené na novou sedačku do obýváku nechali opravit kočku, jak podotkl tatínek.

Když byla Barča po operaci, nastěhovala ji maminka Báře do pokoje, aby na ni dávala pozor, a Barča si tam zvykla. Přestože se během pár dnů naučila chodit po schodech i s tlapkou v sádře, předpokládala, že krmení jí bude dvounohé služebnictvo servírovat v pokoji, protože, konec konců, roztahat žrádlo z misky po koberci je mnohem větší zábava než po dlaždicích.

To je zajímavé, pozorovala Bára zadumaně Barču, která se rozkošnický povalovala u topení. Když jsem se před cestou do roku 1918 řízla, tak mi ta ranka v minulosti zmizela. Ob-

jevila se zase až tady na půdě. Ale Bára si ten lví kousanec z minulosti přinesla. Jak je to možné?

Báru napadla dvě řešení. Buď jde o to, *kterým* směrem se zrovna časem cestuje. Ona se do ruky řízla tady, v současnosti, a pak cestovala do minulosti. Zatímco Barču šedý lev kousl v minulosti, načež se vrátila do současnosti. To by se dalo ověřit jenom tak, že bych si něco provedla v minulosti před návratem domů, uvažovala Bára. Nebo... nebo je to tím, že se Barča časem pohybuje jinak než já... Protože já sama časem cestovat neumím. Ale Barča ano. Do Terezína se za mnou dostala bez atlasu. A zpátky nás nějak vždycky vodí ona. I když... jaký mám důkaz, že se do Terezína přenesla sama? Vždyť ten atlas ležel na půdě. To, že u něj nebyla v okamžiku, kdy jsem se ho dotkla já, nevylučuje, že se ho nemohla dotknout kdykoliv později... Což by ale znamenalo, že nějak *věděla*, kde mě má hledat. Z čehož vyplývají dvě věci: buď cestuje časem bez atlasu, jak chce, nebo velmi dobře ví, jak atlas funguje.

Bára provrtávala spokojeně oddychující kočku pohledem. Kdybych ti tak uměla číst myšlenky, ty micko mrňavá! Protože v minulosti si dáváš zatraceně pozor, abych z tebe nedostala, co chci vědět! Ale já to jednou zjistím, uvidíš! Já na to přijdu!

Páni. Kdybych si tak mohla vždycky zaletět do minulosti do doby, kterou zrovna probíráme při dějáku. To bych měla jedničky a ani bych se na to nemusela podívat! Třeba teď by se mi moc hodilo stavit se v Mezopotámii. Eufrat a Tigris. Jílek místo toho říká Franta a Tygr. Cožpak o to, člověk si díky téhle *mnemotechnické* pomůcke jména těch dvou řek snáz zapamatuje, jenže Jílek to napsal i do písemky. Já bych chtěla... Možná potkat Chammurapiho, jak nechal zapsat ten zákoník. Nebo... Nebo navštívit Chetity, protože jejich jazyk rozluštil náš vědec Bedřich Hrozný.

Bedřicha Hrozného měla Bára ráda, přestože o něm věděla jenom dvě věci. Zaprvé rozluštil chetitštinu, což jim říkala paní učitelka, a zdůrazňovala, že to byl větší frajer než *Šampolijon*, Francouz, který rozluštil hieroglyfy, protože *Šampolijon* luštil text, co měl na stejném kameni napsaný i řecky, takže věděl, co čte. Hrozný rozklíčoval do té doby naprosto neznámý jazyk, aniž by k tomu měl takovou pomůcku jako

Šampolijon. Neměl vůbec nic, jen štěstí, že to bylo psané klí-nopisem, který uměl číst. Hrozného by prý tajné služby vyvažovaly zlatem, protože když dokázal rozluštit tohle, prolomil by každý šifrovací kód.

Druhá věc, kterou Bára o Bedřichovi Hrozném věděla, byla historka jedné maminičky spolužačky z vysoké školy, která studovala anglistiku v kombinaci s historií. Spolužačky byly na té anglistice. Tahle maminička známá občas vystupovala v televizi, kde mluvila o významných osobnostech. Jednou měla také povídat o Hrozném, a když byla v maskérně, paní maskérka se jí ustaraně ptala, kde je ten pán, který tu s ní má být, že už za chvíli začínají a ona ho musí aspoň přepudrovat, aby se na kameře neleskl... Paní maskérka měla totiž v rozpisu napsáno Monika Cihlářová a Bedřich Hrozný...

V pondělí ráno odvezly tatínka na letiště, pak šly na pizu do nákupáku na Chodově, koukly se po obchodech, ulovily silikonovou formu na bábovku, silikonovou peroutku, nerezové štouchadlo na brambory a sadu třpytivých gelovek a jelo se domů. Maminka se uklidila k překladům, protože volno si naordinovala jen na pátek a na sobotu, a Bára si šla zase číst do pokojíčku.

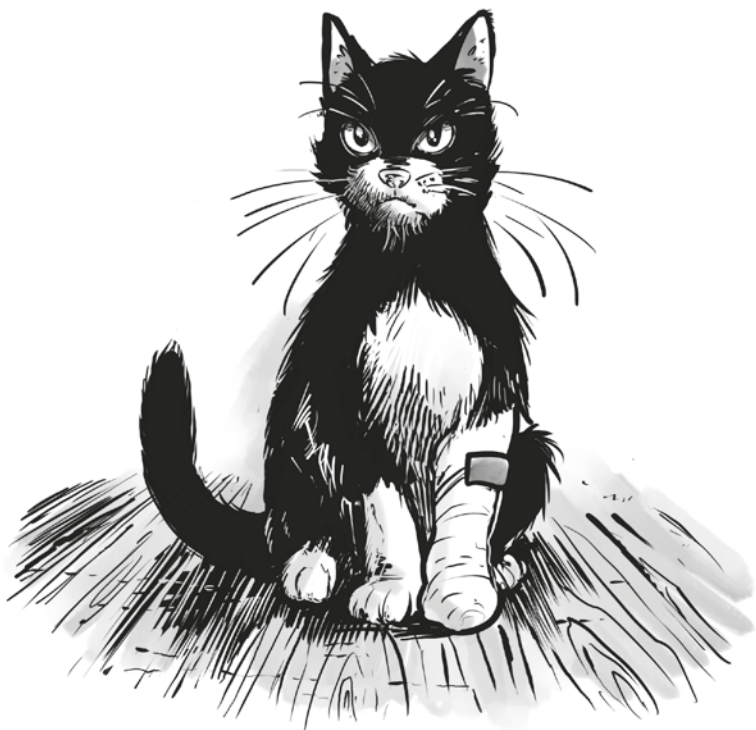
Barča už na ni čekala, a jakmile Bára otevřela dveře, vydala se na půdu. Na zasádrovanou packu už došlapovala a vždycky to trochu bouchlo. Báře to připomínalo bitevní kočku Pitipačku z Příhod kocourka Damiána, které uvízla tlapka v lahvi a ona pak chodila řap, řap, škobrtly, řap. Nebo tak nějak to bylo.

„Barčinko kočinko, ty chceš na půdu? Co bys tam s tou sádrou dělala?“

„Ňrrr – ňa!“ pravila Barča u dveří na půdu a mohlo to znamenat co je ti do toho, co bych tam dělala, nebo honem otevři ty dveře, než ti jednu stříhnu, nebo cokoliv jiného.

Bára tedy otevřela a Barča se rozvážně, stylem řap, řap, škobrtly, řap, vydala po schodech nahoru a s neochvějnou jistotou si to namířila k truhle s atlasem. Postavila se před ni a velmi výmluvně mňoukala.

„Snad mi nechceš říct, že se máme zase vydat někam do minulosti?“ zdráhala se truhlu otevřít Bára, ale Barča si stála za svým. Bára tedy atlas vyndala a položila na zem a Barča se jí začala otírat o ruku stejně vehementně, jako se mamince otírala o nohy, když krájela syrové maso.

„Hele jak chceš, Barčo,“ kapitulovala Bára. „Ale já si myslím, že to s tou tlapkou není rozumné.“

„Mňrrr!“ zavrkala krátce Barča a ducla Báře do lokte čelem, jako by ji chtěla popohnat.

Bára tedy atlas otevřela a položila na něj ruku.
Půda kolem ní se zhoupala.

Kapitola 2

První, co si Bára uvědomila, bylo vedro. Opravdu neskutečné vedro. Nejen v porovnání s tím, jaké bylo počasí teď u nich doma. Tak tohle mě vážně štve, zaškaredila se v duchu. Jednou mráz, podruhé hic, tyhlety *termické šoky* fakt nemusím.

Rozhlédla se, kam ji to atlas umístil tentokrát.

Vypadalo to tu dost neutěšeně. Rovina kolem dokola, tu a tam palma, tu a tam vyvrácená palma, tu a tam nějaké roští, všechno pokryté našedlou vrstvou zaschlého bahna, jako by se tudy přehnal tajfun nebo cunami. Nebe rozpálené žhnoucím sluncem a v dálce město. Nebo asi město. Rozhodně to vypadalo jako dílo lidských rukou a tyčila se z toho – spíš pyramida než věž. Ale nebyla to ta klasická pyramida jako třeba Menkauréova, v níž Bára při své výpravě do Egypta zažila honičku, při které šlo o život. Tohle vypadalo spíš jako velký chrám postavený na – no, na obrovském umělém hranatém pahorku? Možná by se tomu, na čem stál, dalo říct terasa.

Bára zbystřila.

Něco podobného zná.

A zná to z učebnice.

Tohle není pyramida.

Tohle je *zikkurat*. Tedy není to přesně takový *zikkurat*, jaký měli na obrázku v učebnici. Je menší. *Zikkurat* v učebnici měl několik stupňů, možná pět nebo šest, a na vrcholku stál chrám. Z tohohle je vidět chrám a jeden stupeň, ale možná hradby zakrývají další. Ale konec konců, první egyptské pyramidy také nevypadaly jako ty, které teď obdivují hejna turistů v Gíze. Tohle je takové... *zikkurati* miminko. Rozhodla se, že tomu bude *zikkurat* říkat, i když to možná ještě tak úplně *zikkurat* není.

Páni, skoro se jí rozbušilo srdce, že by atlas fungoval tak, že mě přenese do doby, kterou zrovna probíráme ve škole? Posledně jsme zrovna končili pravěk, a hurá do doby kamené. Teď jsme dobrali Mezopotámii, a já koukám na *zikkurat*, takže jsem zcela a naprosto jistě v Mezopotámii.

Ale jak to, že to takhle funguje jen při posledních dvou cestách? Že by... ne, to asi ne, zamítla Bára teorii, že by ji atlas přenášel jen do dob, o kterých už něco ví, protože takhle předtím vůbec nefungoval. Nevadí, budu zkoumat dál, až se vrátím, rozhodla se a vykročila k *zikkuratu*.

Byla bosa a její oděv se skládal z obdélníku látky spíš režné než bílé barvy, který měla obtočený kolem pasu jako sukni a potom vedený šikmo přes levé rameno, takže pravou ruku měla úplně volnou. Zavínovací sukni jí sahala kousek pod kolena. Obleček sice nebyl nijak rozevlátý, ale mohla v něm udělat i dlouhý krok, takže se jí šlo dobře, tedy až na to, že ji kde co dloubalo do chodidel. Kamení, krustou bahna ztvrdlé trsy trávy, klacíky...

Opravdu to tu vypadalo, jako by se vylila při prudkých deštích řeka z koryta a všechno pečlivě omatlala řídkým blátíčkem, které pak na slunci vyschlo, když se umoudřila a vrátila se do břehů. Ale tu řeku Bára nikde neviděla, přitom podle toho, jak to tady zřídila, by neměla téct zrovna kilometry daleko. Na druhou stranu, je tu rovina, možná stačilo, aby se hladina zvedla o metr, a už to tu vypadalo jako megarybník, uvažovala. Nebylo to tu hezké, a navíc se nad zabahněnou rovinou vznášel vlezlý, odporně nasládlý zápach – tu silnější, tu slabší. Trochu jako když smrdí před deštěm kanály, ale o něco horší.

Pak se Báře do cesty postavila – nebo spíš položila – vzrostlá datlová palma, které řeka zřejmě podemlela kořeny. Bára neodolala, vyšplhala na padlý kmen a zkusila na něm pár kroků. Dělal moderní gymnastiku, ne sportovní, takže s kladinou neměla moc zkušenosti. Ale kdykoliv se jim s holkami před tréninkem nebo po něm naskytla příležitost, vnikly do sálu pro sportovní gymnastiku a blbnuly na náradí, dokud nedostaly vynadáno a nebyly vyhnány do svého sálu. Báře se někdy povedlo udělat na kladině i hvězdu, když se hodně soustředila. Na palmě ji to dost lákalo. Kmen byl sice pro-

hnutý, takže neležel přímo na zemi, vypadal spíš jako nízký dlouhý můstek, ale nebyl zase tak vysoko nad zemí jako kladina, a byl širší, tak se cítila jistěji. Navíc uměla hvězdu udělat i tahem, ne švihem, tedy hodně pomalu, a to si člověk může docela dobře vypočítat, kam šlápne.

Rozhlédla se na všechny strany – nikde nikdo. Takže nemusí řešit, že jí spadne sukně až přes oči. Nakročila se, a ťap levá noha, ťap levá ruka, ťap pravá ruka, ano, teď padá ta sukně, ťap pravá noha, ťap levá noha, a vzpažit a pěkně se prohnout na znamení konce cviku. Hele, to to šlo dobře. Kmen je dlouhý, tak dvě za sebou.

Super, povedlo se i tohle. Tak co třeba...

Jak tak Bára přemýšlela, co by na palmovém kmeni ještě prováděla za prostocviky, zabloudil jí pohled mezi ublácené větve. Konečky listů už hnědly a mezi nimi Bára zahlédla něco... něco, o čem si nejdřív myslela, že je to nějaký balvan nebo klacek pokrytý vrstvou bláta, a pak doufala, že ji šálí zrak nebo hra světél a stínů v koruně padlé palmy.

Nakonec si musela přiznat, že vidí to, co vidí.

Byla to lidská paže zachycená o palmový list. Divně odulá a loupala se z ní nejen slupka bláta, ale i popraskaná kůže nepřirozené barvy.

Nebyla to paže živého člověka.

Báru polilo horko, což bylo ve zdejší vedru co říct, a rozbušilo se jí srdce.

Okamžitě jí došlo, odkud pocházel ten odporný puch, a vzhledem k tomu, jak dlouho ho cítila, nemohla být jeho zdrojem pouze *tahle* mrtvola. Těch mrtvol tu musí být víc, kdo ví, kolik jich minula a myslela si, že jsou to jen balvany...

Rychle, přesto opatrně, aby nespadla dolů, přeběhla na druhý konec palmového kmene. Zůstala stát a zhluboka dýchala, aby se uklidnila. Zároveň se pokusila nahodit *záložní krizový program*, který v takových situacích obvykle bezchybně fungoval.

Tentokrát hlásil zůstat na palmě, protože je to nad zemí a nehrozí tu nebezpečí, že by šlápna na tlející mrtvolu.

Což byla sice rada dobrá, ale kdyby jí Bára uposlechla, výsledkem by bylo, že by u palmy byly tlející mrtvoly *dvě*, protože by tu Bára rychle zemřela žízní.

+

Další rada byla slézt a *veleopatrně* se pustit dál k městu. Nejlépe najít si někde klacek a tím prozkoumat každou podezřelou bouli a vyvýšeninu. Což se Báře samozřejmě nechtělo, ale bylo to smysluplnější než rada číslo jedna.

A pak jí také hlodala v hlavě otázka: jestliže se tudy přehnal potopa, jak to, že tu neběhají přeživší a nepohřbívají ty, které voda vzala? Široko daleko není ani živáčka, vypadá to spíš jako po té potopě, při které se zachránil jenom Noe.

Ale ta je vymyšlená, uklidňovala se, protože představa, že se ocitla v době té velké potopy, nebyla ani trochu příjemná. To by totiž ze všech lidí zůstali naživu jen Noe, jeho manželka a – jak to bylo v té písničce od Spirituál kvintetu? Sem, Cham a Jáfet byli bratři rodní, kocábku náram-náram-nou, Noe si je svolal ještě před povodní, kocábku náram, náram-nou. Takže ještě Sem, Cham a Jáfet. No a najít je, to by tedy vůbec nebylo jednoduché. Kde je Ararat, kam se plavili? Podle té písničky se plavili na sever, ale na sever *odkud*?

Bára zahнала myšlenku, že tato povodeň byla biblická, zahnat vlezlou melodii o kocábce náramné se jí nepodařilo, slezla z palmového kmene, zamířila ke křoví, ze kterého si urvala skoro dva metry dlouhou větev, a vydala se znovu směrem k *zikkuratu*, přičemž tou větví dloubala do všeho, co bylo v dosahu, a upřímně doufala, že se do města dostane před setměním.

Díky klacku odhalila ještě dvě mrtvá těla, kterým se tím pádem mohla vyhnout. Čím blíže byla městu, tím nepříjemnější měla pocit. Pořád nikde ani živé duše. Navíc se jí zdálo, že hradby města vypadají jako po zemětřesení. A také musela přelézat kamenné zídky, které očividně oddělovaly malá polička nebo zahrádky, a míjela čím dál tím víc prostých chaloupek, které měly stěny z rákosové pleteniny omazané hlínou a většina nápor vody nevydržela. I ty, které zázrakem zůstaly stát, vypadaly pustě a Bára se k nim neodvažovala přiblížit, protože se bála, že by v nich mohla najít utopené původní obyvatele.

Pocit, že jít do města není nejlepší nápad, byl stále intenzivnější.

Ale kam jinam? lámala si hlavu.

Kamkoliv, ale co nejdál odtud, odpověděla si a okamžitě učinila vpravo v bok a vyrazila.

Nejspíš udělala dobře, protože po nějaké době vrstva bahna začala mizet a konečně mohla kráčet po čistém písku a mezi čistými trsy houževnatých rostlin. Šla ještě kus dál a pak se s úlevou posadila do stínu hloučku datlových palem. Ony tu asi ani jiné nerostly. V jejich koruně trylkoval nějaký pták a jinak tu bylo ticho. Teprve teď si uvědomila, jak strašnou má žízeň a že vůbec neví, kde najde nějakou vodu. A že i když tu vodu najde, bude se bát napít, protože může být *kontaminovaná*, tedy znečištěná, těmi rozkládajícími se těly.

Takže ji asi čeká smrt žízní...

Jak dlouho člověk vydrží bez vody? V tomhle vedru? Dva dny? Den? Kdyby aspoň den, tak se snad dostane do oblasti, kde už voda nebude *kontaminovaná*.

Nebo taky do pouště, podle toho, jak to tu vypadá...

Možná z vedra a z únavy na chvílku usnula, protože měla zavřené oči a otevřela je leknutím, když uslyšela šustění písku.

Přicházel k ní sice ne příliš vysoký, ale dobře rostlý černovlasý mladý chlapík. Dlouhé vlnité vlasy měl zastrčené za uši a tvář mu rámoval pečlivě udržovaný plnovous. Na sobě měl jen zavínovací sukni z podobného materiálu jako Bára šaty, kolem levého zápěstí několikrát obtočenou šňůru jantarových korálek, v uších stříbrné kruhy – na dámu decentní, na pána obrovské – a na krku mu na tenkém řemínku visel asi tři centimetry dlouhý a jako malíček tlustý vyřezávaný váleček z tmavozeleného kamene. Na provaze vedl mulu naloženou čtyřmi objemnými pytli.

Bára vyskočila na nohy a horečně přemýšlela, jestli zdrhat nebo ne.

Muž zvedl pravou ruku na pozdrav a netvářil se, že by chtěl Báru sežrat. Spíš se zdálo, že je ustaraný.

„Co tu děláš, děvče?“ zeptal se jí. Mula využila toho, že se zastavil, a začala se pást na jakési houževnaté pouštní rostlině.

„Já...“ zatěkala kolem sebe očima Bára, jako by na některé z palm mohlo být přibitý papír s návodem, jak se z téhle situace vyhat. Ale nebyl.

„Já jsem – támhle je to celé zabahněné a jsou tam mrtví lidé,“ vyhrkla a mávla rukou směrem, odkud přišla. Jednak to byla pravda, jednak tím mohla odvést pozornost od sebe. „A asi už dlouho a nikdo je nepohřbil a vypadá to, že tu byla potopa nebo co.“

Muž se podíval tam, kam Bára ukázala, jako by mohl skrz palmový háj dohlédnout až k té spoušti, a podle toho, jak mu na krku začala poskakovat tepna, se mu prudce rozbušilo srdce. Tu tepnu bylo vidět, protože i když si vousy pěstoval, ještě je neměl tak dlouhé, aby mu zakrývaly celé hrdlo. Mohlo mu být tak dvacet pět let nebo o málo víc.

Báře neušlo, že se mu oči, černé stejně jako vlasy a vousy, na okamžik zalily slzami, ale rychle se opanoval.

„Doslechl jsem se to, když jsem byl za obchodem v Ud-Unugu,“ řekl tiše, protože se nechtěl rozplakat. „Zdržovali mě, ale nemohl jsem zůstat...“

Bára se užuž chtěla zeptat, co se to tu tedy vlastně stalo, ale zarazila se. To by mu mohlo připadat divné, že *ona* to neví. Prozíravě tedy mlčela, což jí nebylo moc platné.

„Ty... ty jsi z Unugu? Nebo tady z té vesnice?“ zeptal se jí chlapík.

Rychle válečnou lest, zaprosíkala v duchu Bára a doufala, že záložní krizový program okamžitě něco vyplivne.

„Já jsem se ztratila,“ řekla, což byla částečně pravda, ale nikoliv odpověď na otázku.

„To jsi asi měla velké štěstí,“ usoudil muž. „Jak se jmenuje tvůj otec?“

„Luboš,“ pípla Bára.

„Libiš?“ zopakoval po ní muž. V té řeči, kterou mluvili, to znamenalo něco jako odvahy nebo statečnosti. Zřejmě se to tu dalo použít jako osobní jméno. „Libiš. Ne, to mi nic neříká, ale v Unugu žije spousta lidí. Tedy vlastně žila,“ odmlčel se nešťastně muž. „Čím se tvůj otec živil?“ zeptal se pak.

Živil? Proč živil? On předpokládá, že už se neživí? zarazila se Bára.

„On obchoduje,“ odpověděla a schválně položila důraz na ten přítomný čas. Muž se na ni zkoumavě zahleděl. Měl strašně smutné oči.

„Budu si to přát s tebou,“ slíbil jí. „Jak říkají tobě?“

„Barbora.“

Chlapík se zasmál. Mezi černočerným vousem mu bělo-skvoucí zuby tak zazářily, že vidět to někdo v jednadvacátém století, okamžitě ho angažuje do reklamy na bělení zubů.

„Snad *Barbartu*,“ opravil Báru. „Jsi přece děvče.“

Báře okamžik trvalo, než rozklíčovala, čemu se vlastně smál, a uvědomila si, že to *Barbartu* řekl jinou řečí, než jakou spolu doteď mluvili. A že to v té řeči znamená vlčice. Zatímco *barbaru*, což slyšel místo *Barbora*, stejně jako místo *Luboš* slyšel *libiš*, je vlk.

„No jistě, *Barbartu*,“ řekla Bára, jako kdyby se předtím přeslechl.

„*Barbartu*, dcera *Libišova*,“ shrnul chlapík. „Mluvíš *emegirem* jako svou mateřštinou, ale nosíš jméno, které by své dceři dal někdo z *dumu-kiuri*. Patří k nim snad tvá matka?“

Jak to mám vědět, když nevím, kdo jsou *dumu-kiuri*? Teda tomu rozumím, že jsou to děti *kiuri*. Ale co je to *kiuri*?

„Můj švagr je také z *dumu-kiuri* a nedovedl bych si pro svou sestru představit lepšího muže,“ řekl chlapík a zarazil se. „Nebo byl,“ dodal pak tiše s pohledem upřeným směrem, kterým za palmovým hájem tušil město.

„Jmenuji se *Tilhar*,“ představil se pak. „*Tilhar*, syn *Šeškálův*. Můj otec obchoduje... obchodoval... s obilím. Ale nevzpomínám si, že by někdy mluvil o *Libišovi*... S čím obchodoval tvůj otec?“

„S vlnou,“ plácla Bára, protože v Mezopotámii se prý s vlnou obchodovalo, to si nějak pamatovala ze školy.

„Aha,“ kývl *Tilhar*. Kdykoliv hnul hlavou, hřívá černých vlasů se mu rozvlnila. Měl nádherné vlasy, spadaly mu až pod lopatky a Bára mu je pustě záviděla.

„Nemáš něco k pití?“ odvážila se poprosit. Měla už úplně okoralé rty.

„Jistě.“

Tilhar jí podal dřevěnou misku, kterou měl uloženou v jednom z pytlů na hřbetě klimbající muly, a z koženého měchu

